

Hartel: Jeg kan indledningsvis slutte mig til den Glæde, det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel udtalte over, at der var ved at foregaa en Mentalitetsforandring i det danske Folk i Opfattelsen af det Spørgsmaal, vi drøfter her. Det er som om Kampen mod de nedbrydende Tendenser er ved at føre til et Resultat, og at man kan spore Virkningerne af denne Kamp. Vi saa jo et sidste Udslag af den tidligere Indstilling i det Forsøg, der gjordes paa at fejre Læge Leunbach, da han kom ud fra Fængselet. Jeg maa sige, at den bedste Undskyldning for de Folk, der ofrede Virak paa denne Mand, er, at de ikke vidste, hvad de gjorde. Genstanden for deres Virak var det i det mindste ikke værd. Jeg vil ogsaa have Lov til at yde den højtærede Justitsminister al Anerkendelse for hans Indsats for at skabe denne Mentalitetsforandring i det danske Folk. Det forekommer mig, at han har gjort et virkelig paaskønnelsesværdigt Forsøg uden Hensyn til det Odium, han har paadraget sig i visse Kredse, paa at vække Forstaaelse af, at Indgreb paa dette Omraade er farlige og kan have skæbnsvangre Følger for hele Folket. Naar jeg gennemlæser den vidtløftige Betænkning med Bilag, som er fremkommet som Resultat af Udvalgsarbejdet, forekommer det mig, at Anskuelserne i høj Grad har nærmet sig hinanden, og jeg beklager, at det ikke har været muligt at naa til en fælles Indstilling. Det forekommer mig, at der fra alle Sider har været gjort alvorlige Bestræbelser for at se dette Spørgsmaal under den alvorlige Synsvinkel, hvorunder det bør ses, og at man ud fra anerkendelsesværdige Motiver hver for sig har underbygget sine Anskuelser. Naar vi faktisk er naaet saa vidt, er det dobbelt beklageligt, at endelig Enighed ikke har kunnet opnaas. Vi fra vor Side hilser med Glæde, at de famøse Ord fra det oprindelige Lovforslag om Indikation paa medicinsk Grundlag, hvorunder ogsaa andre Forhold var medtaget, nu er udeladt. Vi betragter det som Udtryk for, at den sociale Indikations sidste Rudiment nu er forsvundet fra Regeringens Forslag, og det har været os en overordentlig stor Tilfredsstillelse at iagttage den Tilslutning, som Ministerens Formulering af den medicinske Indikation har faaet fra en meget talrig Kreds af kirkelige Institutioner. De maa utvivlsomt gaa ud fra det samme som jeg, nemlig at det her drejer sig om en Indikation efter Sygdomskriterier, hvor der ogsaa kan tages Hensyn til en stærk legemlig Svækkelse. Ingen har klarere end den konservative Ord-

fører udformet dette sidste, som jo ogsaa har fundet Udtryk i det konservative Ændringsforslag. En stærk legemlig Svækkelse kan vel ikke betegnes som egentlig Sygdom, men dog som værende af saa nedbrydende Virkning, at det kan umuliggøre et Svangerskabs normale Tilendebringelse.

Af de Udtalelser, som den ærede Ordfører for Partiet Venstre, Fru Inger Gautier Schmit fremsatte, synes det at fremgaa, at hun var af den Formening, at de Folk, som her havde udtalt sig paa de kirkelige Foreningers Vegne, ikke helt var klar over, hvad de var gaaet med til. Det skal jeg lade være uafgjort; men jeg maa dog anse det for overvejende usandsynligt, at ansvarsbevidste Mænd og Kvinder, som udtaler sig i en saadan Sag, skulde kunne lade Offentligheden forblive i en forkert Opfattelse af deres Udtalelser, da de maa være klar over, at disse Udtalelser er af meget betydelig Rækkevidde og bestemmende for betydelige Kredse i vort Folk. Jeg har ikke hørt, at der fra de paagældendes Side senere er taget Afstand fra den Formulering, de har givet Tilslutningen. Den er i og for sig opsigtsvækkende. Med Formandens Tilladelse vil jeg gerne fremsætte et kort Citat. Det hedder her:

„Som Talsmænd for en stor Del af det danske Folk maa vi fremfor alt henstille, at den medicinske Indikation formuleres i Overensstemmelse med Justitsministerens i Udvalget foreslaaede Redaktion.“

Disse Ord lader jo intet tilbage i Tydelighed. Inden for min Gruppe har vi grundigt drøftet dette Spørgsmaal, og jeg er bemyndiget til at sige, at den Opfattelse, som saa indtrængende tilraades fra disse kirkelige Kredses Side, ogsaa kan tiltrædes af os. Vi vil derfor stemme for det af Justitsministeren stillede Ændringsforslag til Lovens § 1, Stk. 1, Punkt 1. Der bliver naturligvis ogsaa her under visse Forhold Mulighed for et Skøn, men skal vi være ærlige, maa vi ogsaa indrømme, at ved eugenisk Indikation, ja, muligt ogsaa ved en etisk Indikation ligger Kriterierne ikke fastere, end at der ogsaa der lejlighedsvis kan blive Tale om et Skøn, og at en Afgørelse kan komme til at hvile paa et ikke helt sikkert Grundlag.

Skulde vi over paa et helt sikkert Grundlag for den medicinske Indikation, kunde man jo tænke sig at udarbejde en Specifikation over, hvad medicinsk Indikation er, om muligt i Overensstemmelse med — eller om ikke i Overensstemmelse med, saa i det mindste paa Grundlag af det Arbejde,